

στοι, ὅταν ὑπό τινος ἀποθνήσκοντα τύραννον εἰσάγωσιν, ἀναβοῶντα ποιούσιν (TGF adesp. 347).

310 φίλων ἔρημος, ὦ τάλας, ἀπόλλυμαι.

χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδείς πεποίηκεν. κάκεινο δὲ τὸ ποίημα (PLG III⁴ adesp. 138) τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐ κακῶς ἔχειν δοκεῖ. 5
οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ βίῳ,
οὐδ' ἀδάμας οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρωπον δοκιμαζόμεν'
ἀστράπτει πρὸς ὄψεις.
οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βροίθοντες αὐτάρκεις γυνῆαι,
ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις. 10

B ἔρρωσο, καὶ γίγνωσκε τοσοῦτον ἡμῶν διημαρτηκῶς, ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ.

B'

Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν.

Ἦκουσα Ἀρχεδήμου ὅτι σὺ ἠγῆ χρῆναι περὶ σοῦ μὴ μόνον ἐμὲ ἡσυχίαν 15
ἀγειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐπιτηδεῖους τοῦ φλαυρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν
C περὶ σέ. Δίωνα δὲ μόνον ἐξαίρετον ποιῆ. οὗτος δὲ ὁ λόγος σημαίνει, τὸ
Δίωνα ἐξαίρετον εἶναι, ὅτι οὐκ ἄρχω ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδεύων· εἰ γὰρ
ἦρχον ἐγὼ οὕτω τῶν τε ἄλλων καὶ σοῦ καὶ Δίωνος, πλείω ἂν ἦν ἡμῖν τε
πᾶσιν ἀγαθὰ τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν, ὡς ἐγὼ φημι. νῦν δὲ μέγας ἐγὼ εἶμι 20
ἐμαντὸν παρέχων τῷ ἐμῷ λόγῳ ἐπόμενον. καὶ ταῦτα λέγω ὡς οὐχ ὑγιές
τι Κρατιστόλου καὶ Πολυξένου πρὸς σέ εἰρηκότων, ὧν φασὶ λέγειν τὸν
D ἕτερον ὅτι ἀκούοι Ὀλυμπίασι πολλῶν τινῶν τῶν μετ' ἐμοῦ σε κακηγο-
ρούντων. ἴσως γὰρ ὀξύτερον ἐμοῦ ἀκούει· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἤκουσα. χρῆ
δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὕτωςί σε ποιεῖν τοῦ λοιποῦ, ὅταν τι τοιοῦτον λέγῃ τις 25
περὶ ἡμῶν τινος, γράμματα πέμψαντα ἐμὲ ἐρέσθαι· ἐγὼ γὰρ τάληθῆ
λέγειν οὔτε ὀκνήσω οὔτε αἰσχυνοῦμαι.

Ἐμοὶ δὲ δὴ καὶ σοὶ τὰ πρὸς ἀλλήλους οὕτωςί τυγχάνει ἔχοντα· οὔτε